

Dumna / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Dumna / dedektif hikaye DUMNA

Yatağa sırtüstü uzanmış, başını yastığa gömmüştü. Kendi terinden oluşmuş bir havuzda yüzüyordu kafası. Ağzındaki sigaradan çektiği dumandan halkalar yapıyor ve tavana doğru üflüyordu. Dumandan halkalar genişleyerek yükseliyor, sonra dağılıyor, yukarıda bir buluta dönüşerek içine puslu bir denizin mavisini, martıların çığlıklarını, gemilerin sirenlerini, kıyıya vuran dalgaların hışırtısını ve suyun kokusunu taşıyordu.

Tam o anda hissetti uğultuyu. Duydu demeyeceğim çünkü uğultu bir ses halinde gelmedi. Bir his olarak geldi. Odaya çıkan ahşap merdiven basamaklarının gıcırtısı zihninde cınladı. Aslında ses rüzgârın tahtanın girintileri arasındaki girdabıydı. Uğultu olarak uçuşup şimdi kapıyı hızla çarpanın rüzgâr gibi gelen ama esmeyen bir şey olduğunu biliyordu. Yatağın hemen ötesindeki koltuk gıcırdadı.

Sigarasından bir nefes daha çekti. Bu kez yan döndü. Sigaranın dumanını hemen iki metre ötesindeki, döşemesi eprimiş solgun kırmızı koltuğun üstündeki uğultuya üfledi. Bir halka, iki halka, üç halka... Nefes almak için durduğunda koltuktaki şey uğuldu. Yataktakine bir mana ifade etmeyen bir uğultuydu. Homurdanmak gibi. Asıl homurdanması gerekenin kendisi olduğunu düşündü yataktaki. Yine de nazikçe,

“Hoş geldin,” diye mırıldandı.

Soluk kırmızı koltuğun altından lime lime sarkan ip ve kumaş parçaları ileri geri sallandı.

“Sağ ol,” dedi uğultu.

Yataktaki kıkırdadı. Gülmeye başladığında ağzındaki duman ciğerine doğru kaçiverince, gülüşü öksürüklere boğuldu.

“Gülünç mü?” diye uğuldu koltuktaki.

“Sen o kelimeyi söyleyince biraz komik oluyor.” İki kez daha öksürdü sonra yine güldü. “Sağ ol,” diye mırıldandı birkaç

kez. Koltuktakine doğru baktı.

“Gelmeni bekliyordum.”

“Umduğum gibi.”

“Pişti olduk desene.” Yeniden gevrek gevrek güldü karyoladaki.

“Kanını mürekkep yaptığın günlerde seni izlerdim,” dedi

uğultu. “Hiçbir zaman bu kadar güldüğüne tanık olmadım.”

“Kaçırmışsın.” Yataktaki yanağını bir eline dayamış, başının tüm ağırlığını dirseğine vermişti. Gülümsedi. “Şimdi güldüğüm senin adın. Bizim dilimizdeki adın.”

“Adım her dilde soğuktur.”

“Kelimeler benim işim,” dedi yataktaki. Terli yastığın öteki tarafını çevirip dirseğini kuru tarafa dayadı. “Benimle edebi bir münakaşaya girmeyeceksin sanırım. Üstelik çok basit bir kelime; şanına yakışmayacak kadar basit.”

Uğultu kükredi :”Canın çıkarken de böyle düşünebilecek misin bakalım?”

“Canım çıkarken sanırım ölümü tattığım halde bunu yazarak tarif edemeyeceğime üzülürüm.”

Adam, uğultu gelmeden önceki gibi sırtüstü dönüp tavana baktı. Sanki hayatının imgelerini yukarıdaki hâlâ dağılmamış duman bulutunun arasında görebilecekmiş gibi. Sonra kendi kendine söyler gibi mırıldandı:

“Öfkelenmen için sebep yok; ismin basit, sen de öylesin; gerisi boş.”

“Görünmemi istedin,” dedi uğultu.

“Onun için mi bu kılıkta geldin? Gölge ve ses oldun?”

“Başka türlü gelsem duymazdın. Hissetmezdin.”

“Anladım, benim gibileri ziyaret sana keyif veriyor. Sohbetinle tatlandırıyorsun karanlığı.”

“Alaycılığın beni yoruyor. Öte yandan bu muzip tarafın beni çekiyor. Çünkü senin gibilerden az kaldı.”

“Benim gibiler?”

Soluk kırmızı koltuk kelimelere ses vermek istermiş gibi gıcırdadı ama sadece bir uğultu duyuldu:

“Sanki tüm sırları çözmüşsünüz. Evreni alıp kafalarınızın içinde yeniden yaratmışsınız. Ölmek için her an hazırsınız. Bu yüzden sizi yok etmek zevkli değil. Oysa hayata tutkuyla

bağlananların, hayata tapanların sevdiği şeylerden koparılması ne kadar heyecan vericidir.”

“Pek ama pek zevkliymişsin!”

“Kabalaşma! Adıma bile gülen sen değil misin?”

“Çünkü gülünç... ö-lüm.”

“Gülünç olduğunu değil de basit olduğunu kabul edebilirim.”

“Ölmek ve olmak kelimeleri ne de çok benziyor birbirine.”

“Hamdım, yandım, piştim, diyorsun yani.”

“Diyemiyorum; gururumu yok ettim fakat kibrim'e yenik düştüm.”

Koltuk sanki bir fırtına varmış da sürükleniyormuş gibi gıcırtıyla kayd1.

Karyoladaki doğruldu. Yatağın üstüne bağdaş kurup oturdu. Bir sigara yaktı. Dumanını konuğuna doğru üfledi. Başucundaki komodinden sigara paketini alıp kırmızı koltuğa doğru uzattı.

“İster misin?”

“Hayır öksürtüyor.”

Karyoladaki bu sözlere pek güldü.

“İsteyince sen de komik olabiliyormuşsun.”

Bir süre çıt çıkmadı. Sonra ölüm uğuldayı yeniden:

“Beni komik yapan sensin. Belki bu yüzden yazdığın hikâyeler soğuk ve duygusuz.”

“Elbette ya, seni neşelendirecek bir şeyler yazmayı ihmal ettim.” Yazar sigarasından yeni bir nefes çekerken, başını önüne eğdi. İki ayağının bacaklarının altına kıvrıldığı yerde çarşafın kırıışıklığında garip bir siluet tahayyül etti. Bu tuhaf silueti ölümün sureti olarak kurdu.

“Herkes korkuyor benden. Herkes nefret ediyor. Hayatlar benden ürüyor. Senin gibilerse...”

Başını uğultuya kaldırdı yazar, uğuldayıp duran ölüme.

“Hiçbir zaman küçümsemedim. Bilmem, belki ben de korktum senden. Bu yüzden cesur görünmeye çalıştım.”

“Hayır, korkmuyorsun. Korksan yanına böyle kolayca gelemesdim. Bu sohbeti yapamazdım. Ne korkuncum, ne ürkünç, ne de küçümsenecek bir şey; aslında tıpkı senin gibiyim.”

Yazar karyoladan indi. Odanın ortasında ayakta dikildi. Koltuğa doğru,

“Bu nasıl bir benzetme?” Diye sordu. “Nasıl benim gibi

olabilirsin?”

“Negatif ya da pozitif değilim,” diye uğuldadı ölüm. “Bütün yazdığın öykülerin iki başkarakterinden biriyim. Evrende var olan her şeye nitelik kazandıran, anlamlandıran şey bizzat benim. Evreni bensiz tanımlayabilir misin?”

Uğultu giderek şiddetlenmişti. Yazar ellerini aşağı doğru salladı.

“Sakin ol,” diye fısıldadı. “İkimiz de bunları biliyor olmasak bu konuşmayı yapar mıydık?”

“Burayı hatırlıyorum,” dedi ölüm. “Çok insanlar gördüm burada.”

“Ve onları alıp götürdün.”

“Anlamıyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bildiğim, hayatın zaman zaman güzel olabildiği,” dedi yazar, kırık dökük pencereden dışarıdaki şehre bakarak.

Ölüm uğuldadı yeniden:

“Hiçbir şey kendi başına güzel değildir. Ben size çirkin görünürüm. Oysa her şey zıddıyla anlaşılır. Hayatsız bir ölüm düşünebilir misin? Hayata anlam kazandırırım ben. Sonsuzluk cezasından, acılardan, ıstıraplardan ben kurtarırım sizleri. Aslında hayat ve ben bir bütünüz.”

“Ölenleri nereye götürüyorsun?”

“Tarifi zor... Doğmadan önce geldikleri yere. Ben geldiğim zaman canlı algı kapanır. O yer yokluk değildir. Varlık da değildir. Hiçliktir.”

Pencerenin kenarına yaslandı yazar. Bakışları kırmızı, pejmürde koltuğa daldı gitti.

“Bu kadarcık tarifi ben de yapardım yahu.”

“Sen hâlâ hayata dair öyküler yaz dur. Ardından ağıtlar, şarkılar yazdığınız ölümlerinizi niçin gözünüze sizden farklı bir kaderi paylaşıyormuş gibi görünürse!”

“Hayaletler nereden geliyor o zaman?”

“Zırva! İnsanların kibrinden geliyor. Sen hiçbir hayvan hayaletinden ya da bitki hayaletlerinden söz edildiğini işittin mi? İnsanlar görmek istediklerini görüyor. Gördükleri saçmalık kendilerinin bütün canlılar içindeki en yüce varlık olduğuna inanmaktan geliyor.”

Yazar, pencerenin önünden çekildi. Tepesindeki delikten bakınca kuru sönmeye yüz tutmuş sobaya birkaç odun attı. Sobanın üstündeki ibriği aldı.

“Kahve içer misin?”

“Az şekerli ve lütfen iyice kaynamış olsun. Bu çevredeki sular hiç sağlıklı değil.”

Yazar gevrekçe güldü. Fincanını eline alıp, pencerenin pervazına omzunu yasladı.

“Lezzetli mi?”

“Fena değil.”

“Ben hiç kahve içmedim,” dedi ölüm. “Mümkün değil. Önemi de yok zaten.” Uğultusu azalmış, sönen bir balon gibi fısıldamıştı.

“Sağlıklı zamanlarında beni ne de çok düşünürdün. Oysa hastalandın, ateşler içinde yandın, kıvrandın; aklına hiç gelmedim.”

Yazar kahve telvesinin fincanın içindeki garip şekillerine bakarak başını salladı.

“Tuhaf, bunu ilk kez duyuyorum.” Başını kaldırdı. “Hastayken seni hiç hatırıma getirmedim mi?”

“Beni düşündüğün zamanlar korkmayışına, soğukkanlılığına hayranlık, sana sevgi duyardım.”

“Senin için sevgi diye bir mefhum var mıdır, hiç bilemiyorum.”

Yazar kahvesinden bir yudum aldı. Kahvenin lezzeti diline, kokusu genzine yayılırken pencereden dışarı baktı.

“Dışarıdaki şu güzellikleri görüyor musun? Görebiliyor musun?”

“Ya benim güzelliklerim,” diye yanıtladı ölüm. “Oradaki her şey ebedi olsa, böyle güzel görünür müydü onlar?”

Uğuldamıyordu artık, fısıltıya dönüşmüştü. Yazar elindeki fincanı bir kenara bıraktı. Ölümün yanına geldi. Elini uzattı. Dokunmak istedi.

“Çek elini!” Garip bir hışırtıyla kükredi ölüm. “Sakın ha, sakın ola bana dokunma!”

“Ağlıyorsun gibi geldi...”

“Ne saçma! Ne aptalca!”

“Fakat hüzünlüsün.”

Soluk kırmızı, eski püskü koltuk sarsıldı.

“Birinin canını almak öyle güzel bir şeydir ki... Hayatın nefes aldığı bedene yavaşça sızarsın. Ya da aniden yayılırsın o bedene. Hayata, o imrendiğim şeye dokunmak üzereyimdir. O sırra dokunmak öyle heyecanlıdır ki. Dokunurum. Dokunduğum an hayat çekilir. Beden soğumaya başlar. Asla ona ulaşmam mümkün olmaz. Hayat uçar gider. Bir başıma kalırım. O soğuk ve karanlık bedenim içine hapsolurum. Arkamdan lanet yağdırırlar. Oysa çaresizimdir. Ve o haldeyken, vuslata asla ermemişken insanlara öylesine korkunç ve ürkünç görünürüm ki...”

Yazar söyleyecek hiçbir kelime bulamadı. Sessizce bekledi bir süre. Zihnindeki karmaşık kelime tomarından üç beş kelime, üç beş hece bile çekip çıkaramadı. Yanı başındaki eski, solgun, kırık dökük koltuğun sarsıldığını hissetti. Nice sonra söyleyecek birkaç cümle yarattı ve konuştu:

“İnsanlar farklı zekâya, algı düzeyine göre şekillenmiştir. Kimine göre canlı olmak tek gerçektir. Kimine göre ölüm başka bir evrene giriş kapısıdır. Bu bir yorum ve algı sorunudur. Doğa böyle. Ben seni tevekkülle kabul ettim. Sen de kendi tevekkülüne dön.”

“Dünyayı karmaşıklaştıran zaten sizin düşünceleriniz,” diye uğuldadı ölüm. “Dünyaya pasaportunuzla birlikte gözlerinizi açıyorsunuz. O Pasaportun açtığı tek bir kapı var: Ben. Ben olmasam hayatı tanımanız mümkün olmazdı.”

Kırmızı koltuğun hemen yanına başka bir koltuk çekip oturdu yazar.

“Haklısın.” Başını salladı bir süre. “Haklısın ama bunu insanlara anlatmak çok zor. İrademiz dışında gözümüzü açtığımız bu dünyada, aç, çıplak, acıyla dolu bir yaşam da sürsek tutkuyla bağlarız. Çünkü görüp gördüğümüz, düşünüp bildiğimiz her şey buradadır. Başka bir âlem, başka bir var olma biçimi bilmeyiz. Bu yüzden takıntı yapıp canını sıkma.”

“Canımı?”

“Her neyse işte.”

Sükût geldi bir süre. Saatin tik takları zamanın tellerine vurdukça, sessizliği hatırlattı. Boğuk bir sesle,

“Gitmeliyim,” diye mırıldandı ölüm. Solgun, yıpranmış koltuk gıcırdadı. Bir esinti hissetti yazar yüzünde.

“Anlıyorum. Ben hazırım.” Gayrı ihtiyari ağaya kalktı yazar.
“Yalnız gidiyorum.” Ses öylesine yakından gelmişti ki, yüzünde soğuk bir nefes hissetti yazar. Belki soğuk bir yel.

“Benim için gelmemiş miydin?”

Kapı gıcırdadı. Aralandı. Kapıdan iç titreten bir esinti hücum etti; odada sıcak ne varsa ayaza atmak istedi.

“Yanlış zaman, yanlış yer,” diye uğuldadı ölüm. “Biraz acıyorum sana; Şu gururuna, şu kibrine, beni bir kavram olmaktan çıkarıp, bir canlı gibi konuşturmana. Daha doğrusu kendi kendine konuşup durmana.”

Yazar, sustu. Evrenin suskunluğunu dinledi bir süre. Eşya kendi adını terennüm ediyormuş gibi geldi. Evren kendi etrafında dönüyormuş gibi hissetti.

“Yine de gitmeden sana bir hediye vereceğim,” dedi uğultu.

Meraklandı yazar.

“Nedir o?”

“Zihnine yapışıp kalan bir soru.”

“Sayıklamak... Bütün hayatım boyunca yaptığım şey.”

“Öyle değil... Her yeni güne içinde derin bir karanlık hissiyle uyanmak... İşte hediyen bu.”

Kapı gıcırtıyla kapandı. Odanın içindeki ayaz yavaşça çekildi. Sobanın sıcaklığı kapladı odayı.

Ve yazar uyandı. Aynı rüyadan bilmem kaçınıcı kez uyandı ve kendine bir kez daha sordu: “Her gece sayıkladığım bu rüya düş mü gerçek mi? Hâlâ uykuda mıyım uyuyor muyum? Ölüm tam da bu sonsuzca yinelenen karanlık değil mi?”

1989-2015.

● Necati Göksel

1966 Yılında Yozgat'ta doğan polisiye yazarı Necati Göksel, Marmara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun oldu. TRT İstanbul Televizyonu ile uzun yıllar yapımcı olarak çalıştı. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti üyesi olan Necati Göksel'in kitapları: Hayat Askıda (2004) Kara Kadife (2005) Kayıp Yolcu (2008) Saatçi Peygamber (2012) Gece Gündüz (2014) Hayallerim Senin Olsun (2016) Kafam Bozuk (2018) Detektif

proza